

лите са. Вода искат, сгорещили се много. Аз бях там.

И някак важно, като човек, който добре разбира от тия работи, прибави:

— Знаеш, туй картечницата е таквоз нещо — без вода не може. Таквоз тънко нещо, пък . . .

Киро беше готов да разказва още, но тя го остави. Сега вече знаеше, где трябва да отиде. Каруцарят беше бърбица и голям грешник, обичаше да се хвали и да говори за работи, които нито беше видял, нито беше чул. Той не беше служил войник, надали знаеше какво нещо е картечница, и ако беше друго време, тя нямаше и да го слуша. Но сега и Киро изглеждаше, както всички, добър, искрен и тържествено сериозен. Днес поне можеше да му се вярва.

— Там са, до могилите! — викаше той зад нея. — Направо, все направо! — Но Шина не го чуваше. Тя виждаше добре низките могили — до тях нямаше повече от хиляда крачки. И тя забърза още повече, като се мъчеше да стъпя леко, за да не разлива водата. Високо над нея профуча нещо, като че бързо минаваше тежка птица, замлъкна и веднага се чу тъп и глух гърмеж. Тоя шум из въздуха и тия тъпи гърмежи зачестиха. Вече съвсем близо и непрекъснато, като гърмотевица, ечаха топовете. Задавено и глухо някъде се разнесе „ура“. Но